SYLVIE DENIS

Elisabeth for ever

În coridor pluteau sute de meduze. Flori de carne elastică, se adunau în cârduri sidefii şi roz. Tentaculele lor se înfăşurau cu dragoste în jurul încheieturilor lui Elisabeth.

Ar fi vrut să-i spună tatălui ei că prietenul său, Van Vanh, dorea să-i vorbească – acum. Ecluzele închise şi culoarele octogonale invadate de meduze semnalau că tatăl ei blocase accesul spre apartamentul lui.

– Cum aşa, s-a încuiat? întrebă Van Vanh. Trebuie totuşi să-l putem întâlni. Ştie că avem un program în desfăşurare.

Elisabeth înălţă din umeri. *Poate că ştie, dar îl doare-n cot. Are ceva mai bun de făcut.*

– Ben, e închis, spuse ea. Sectorul lui e zăvorât. Penelope înregistrează apelurile. Dar ea nu-l poate anunţa. Dacă vrei să-i vorbeşti va trebui să aştepţi. Nu ştiu cât timp.

Van Vanh avu o tresărire de nerăbdare. Nu o credea. Ea văzu asta în ochii lui ca două pastile de bleu pal înmuiate într-o faţă lunară. Deveneau duri când Van Vanh încerca o emoţie puternică.

Meduzele pluteau prin faţa ecranului. Elisabeth le respinse cu dosul mâinii şi-i explică din nou prietenului ei ce e cu tatăl său, că ea *nu putea să-l întâlnească*, oricum ar fi încercat. El făcu o grimasă şi consultă un ecran aşezat dedesubtul visio-ului său.

– Avem o întâlnire de club, o fuziune a Împrejurimilor Virtuale, peste 103 minute... Dacă tatăl tău a uitat...

– Nu prea e în stilul lui, nu?

Dintr-o lovitură ea îndepărtă meduzele când acestea încercară să i se lipească de braţe.

– O să vină la timp. Nu trebuie decât să aştepţi.

Era prost dispusă. Toţi credeau că tatăl ei o prevenea când dispărea astfel. Lăsa poate ceva scris pe masa din bucătărie sau un holo în salon. Tu vorbeşti. El nu spune niciodată nimic. Nu ştia nici ea mai mult decât ceilalţi. Poate şi mai puţin.

– Dacă îşi aminteşte, va ieşi la timp. Dacă nu, o să vezi atunci... Ce vrei să-ţi mai spun? Van Vanh deschise gura, un cerc rozaliu pe faţa lui de peşte. Ochii lui albaştri începură să-i iasă din cap. În loc să izbucnească, întrerupse convorbirea.

❑❑❑

Elisabeth rămase în picioare pe coridor. Un grup de meduze, ajungându-i la glezne, o gâdilă neplăcut. Le pocni cu piciorul. Una din ele îi rămase agăţată de pielea goală a coapsei. O apucă între două degete şi o desprinse, tentaculă cu tentaculă. Dulce la atingere, carnea creaturii îi amintea de o catifea foarte fină ori de pielea aceea din care erau făcute nişte bluze care-i plăceau tatălui ei – piele de antilopă. Închise din nou mâna şi strivi animalul de ecranul visio. Aparatul zumzăi. În spatele peliculei vâscoase care acoperea ecranul apăru chipul unei femei.

– Elisabeth? Domnul fie lăudat, eşti aici! Ce e pe maşina asta?

– Un filtru spart. Tata s-a închis, nu-l pot găsi. Revino mai târziu.

Ridică mâna ca să întrerupă imaginea.

– Hei, nu aşa de repede! Avem o întâlnire. Trebuie să-ţi fi lăsat un cod de acces. Doamne! Sunt cumva închişi...?

– Nu, nu am cod.

Nu avusese niciodată vreun cod. Blue Anna, una din colaboratoarele preferate ale tatălui său, o ştia prea bine.

– Nici măcar în caz de accident? Penelope are instrucţiuni clare.

– Eu nu ştiu nimic. Ea are grijă de apartament şi stochează mesajele, asta-i tot. Eu am altceva de făcut.

Întrerupse comunicarea.

– Penelope?

– Da, Elisabeth?

Inteligenţa artificială avea o voce agreabil-neutră. Neclintita sa supunere o încânta pe Elisabeth.

– Este inutil să-mi transmiţi toate apelurile. Spune-le tuturor acestor nepoftiţi că şi eu lucrez şi că n-am chef să fiu deranjată. Şi pregăteşte-mi micul dejun.

❑❑❑

În timp ce mergea spre grădina de iarnă, Elisabeth reîncepu să se gândească la Van Vanh.

El ar încerca, fără îndoială, s-o tulbure pe Penelope. Nu ar reuşi, şi atunci – îl cunoştea prea bine – s-ar înfuria. Ar fi amuzant.

Şi ceilalţi! Blue Anna, Andy March, Bebe Schwartz... Tatăl ei avea mulţi prieteni... Nu-i era greu să şi-i imagineze, încinşi în hamurile lor, suspendaţi în centrul modulelor lor ca nişte gălbenuşuri de ouă, cu mufele ieşindu-le de la baza craniului ca nişte smocuri de păr translucid.

Aşteptau. Nu se întâmpla nimic. Se întrebau ce face Bartholomew Cook. Nu înţelegeau. Ei nu-l cunoşteau decât pe artist, persoana publică ale cărui creaţii îi încântau. Omul acela era întotdeauna punctual. Nu ştiau că persoana particulară – cea reală – se izola ore întregi pentru a se deda la perversiuni. Fără să ştie de ce, ideea o fermeca pe Elisabeth. Îşi repeta, lovind meduzele cu piciorul: ei nu ştiu, nu ştiu, nu ştiu...

Anna ştia. Ea le chema des, de ani de zile. Când află că Bartholomew Cook nu era de găsit, se mulţumi cu un „îmi voi aduce aminte" neutru şi politicos. Van Vahn ştia şi el. Lucrase cu tatăl ei pentru Institutul de Cercetări Psihologice, fabrica substraturi emoţionale pentru creaţiile sale. Când îi cerea veşti lui Elisabeth, aceasta avea întotdeauna impresia că se îngrijora de evoluţia unei experienţe pentru care nutrea un interes special. Ea nu-i pusese niciodată întrebări lui Van Vahn. Dar într-o zi o interogase pe Anna despre mama ei. Jenată, aceasta îi aruncase în grabă câteva clişee liniştitoare, apoi se eschivase spunându-i că tatăl ei trebuie să-i vorbească.

Tâmpenii. Tatăl ei nu-i vorbea niciodată despre nimic.

❑❑❑

Ajunsă în acest stadiu de reflecţie, Elisabeth se opri brusc. O trecere exterioară i se închisese în faţă. Se apropie de peretele transparent şi ridică ochii. Mult deasupra ei, habitatul artificial îşi întindea umbrele încastrate ale cupolelor. De-a lungul anilor Elisabeth nu ştiuse că trăia închisă. Tatăl ei îi spusese că locuia pe o staţie artificială de pe orbita lui Marte, dar ea nu-şi dădea seama ce înseamnă asta. Pentru ea, Demeter era un univers. Îl găsea imens şi nu fusese niciodată tentată să iasă din el.

Într-o zi, în acelaşi loc, ridicase ochii şi văzuse o fărâmă de lume spărgându-se. Mai întâi se stinseseră luminile care împodobeau una din umbrelele interioare. În câteva minute întunericul se propagase până la tentaculele de oţel care atârnau sub corpul principal al staţiei. Explozia o pulverizase pe una din ele. Văzuse interiorul lumii golindu-se în spaţiu într-un gheizer de oxigen îngheţat.

Nici Elisabeth, nici tatăl său nu pierduseră vreun prieten în accident, dar din acea zi ea pricepu cât era de mic şi de fragil universul în care trăia. Înţelese mai ales că se puteau sătura de el şi puteau decide să trăiască în altă parte: pe Pământ, pe Marte, pe asteroizi.

Remarcase că, atunci când îi vorbea despre lumea exterioară, tatăl ei se descotorosea de ea schimbând repede subiectul.

Ce voi face astăzi?

Ce făcea de obicei?

O mulţime de lucruri, de fapt. Citea, desena, asculta muzică. Urmărea anumite programe educative pe reţeaua staţiei. Buchisea altele în biblioteca tatălui său. Petrecea în faţa visio-ului ore întregi cu prietenii, care trăiau toţi undeva la unul din celelalte nivele ale habitatului. I se întâmpla chiar să iasă din apartament şi să meargă cu ei în parc ori la nivelul comercial. Dar nu în ultimul timp. În ultimul timp aceşti imbecili se conectaseră şi ei la virtual. Părinţii le plătiseră nişte mufe ultimul model şi le permiseseră să se branşeze la programele publice. Iar Elisabeth, cea mai bogată dintre ei, singura al cărei tată poseda nu doar un apartament personal (ceilalţi, chiar şi cei ai căror părinţi ocupau posturi importante, se mulţumeau cu module în spaţii închiriate de companii multinaţionale), Elisabeth, fiica unui artist celebru în întreg sistemul solar, refuza să le ofere prietenilor beneficiile modulului tatălui ei.

Deci erau cam certaţi acum.

Şi apoi, Elisabeth era încăpăţânată. Toate aceste universuri în cutie, spunea ea, *nu existau.* Erau vânt, eter, atomi care se agitau în goi.

Tatăl ei o credea proastă. În fond ea privea holo-uri, citea, asculta muzică: omul, creator de imagini şi de imaginar, avea nevoie de creaţiile sale. Realităţile virtuale nu erau cu mult diferite de altele. Nu exista nici un motiv de teamă. Teamă? Cum poate cuiva să-i fie teamă de lumile închise şi minuscule pe care o eroare de programare le putea şterge? Nu-i era teamă. Se plictisea. Nu mai găsea nimic în imagini sau în cărţi, care să adauge vieţii ei ceva nou.

❑❑❑

Uşa nu era diferită de ecluza care permitea separarea unul de altul a diferitelor sectoare ale apartamentului. Totuşi rămânea întotdeauna închisă.

Iată ce-aş putea face astăzi, îşi spuse Elisabeth. Să deschid camera lui Barbă Albastră.

Asta nu putea să fie prea greu. Îl urmase deseori pe tatăl ei până aici. El îi dăduse codul Penelopei şi uşa se deschidea şi se închidea după acel

cod. Nu se folosise niciodată de codul manual, nici de cheia magnetică, nici de vreun alt fel de încuietoare secretă. Ai fi crezut că tatăl ei se simţea atât de sigur pe totala lipsă de curiozitate a fiicei lui încât nu credea că ar fi necesar să ia nici cea mai mică măsură de precauţie. Până în acea zi nu avusese dreptate. Elisabeth îl spionase des, dar nu încercase niciodată să intre în încăperea secretă.

– Penelope? DESCHIDE POARTA PATRU, COD CLARA.

Penelope acceptă ordinul, în ciuda diferenţei de frecvenţă vocală. Elisabeth intră.

❑❑❑

Cum ar fi recepţionat dacă n-ar fi ştiut deja ce ascundea tatăl ei? Ce-ar fi simţit descoperind că tatăl ei, dispreţuind legile, poseda o instalaţie criogenică particulară? N-avea nici cea mai mică idee.

Gânditoare, Elisabeth merse de la cuvă la cuvă. Se aplecă peste trupurile goale care pluteau în baia de gel protector. Era ea, sub capacul gros de sticlă. La cinci, nouă, unsprezece, treisprezece ani... *Elisabeth for ever.*

Nu ştia cum procedase tatăl ei. La început obţinuse un anumit număr de embrioni identici. Dar apoi? Acea Elisabeth care era ea însăşi astăzi crescuse din original sau era una din propriile ei clone, căreia Bartholomew Cook îi injectase memoria sa? Elisabeth înclina spre prima soluţie. Credea că tatăl ei era suficient de ataşat de singura şi unica sa fiică pentru a dori nu doar s-o păstreze aşa cum era la 5, 7 sau 9 ani, dar şi să-i păstreze o personalitate coerentă.

Foarte curând înregistrările succesive ale memoriei sale o puseră pe drumul cel bun: Bartholomew Cook nu era totuşi destul de bogat pentru a avea propria sa cutie Roch. Trebuia să meargă la un doctor. După fiecare din aceste prea numeroase vizite îl auzea pe tatăl ei plângându-se de prea multe probleme băneşti. Când îl întreba de ce ţinea să-i înregistreze memoria, el îi dădea mereu acelaşi răspuns: în cazul vreunui accident, draga mea, dacă ni se întâmplă ceva, ţie sau mie, am putea fi transferaţi în alte corpuri.

Deci, în ciuda legii şi a moralei, tatăl ei avea clone. Şi, se gândi ea, asta era tot ce făcea cu banii pe care îi câştiga din operele lui: cumpăra instalaţii criogenice, apoi fabrica întreţinea clonele propriei sale fiice.

❑❑❑

Ultima cuvă era goală. Elisabeth îşi trecu mâna peste capac şi citi: „Elisabeth, 36 de luni". Treizeci şi şase de luni? Trei ani? Era închis de dimineaţă cu un copilaş de trei ani? Chiar nu mai înţelegea nimic. Nu ştia ce făcea el cu clonele. Acelaşi lucru pe care îl făcea cu ea când era mică, fără îndoială. Îi venea rău când se gândea.

Şi ce făcea după aceea, după ce se folosea de

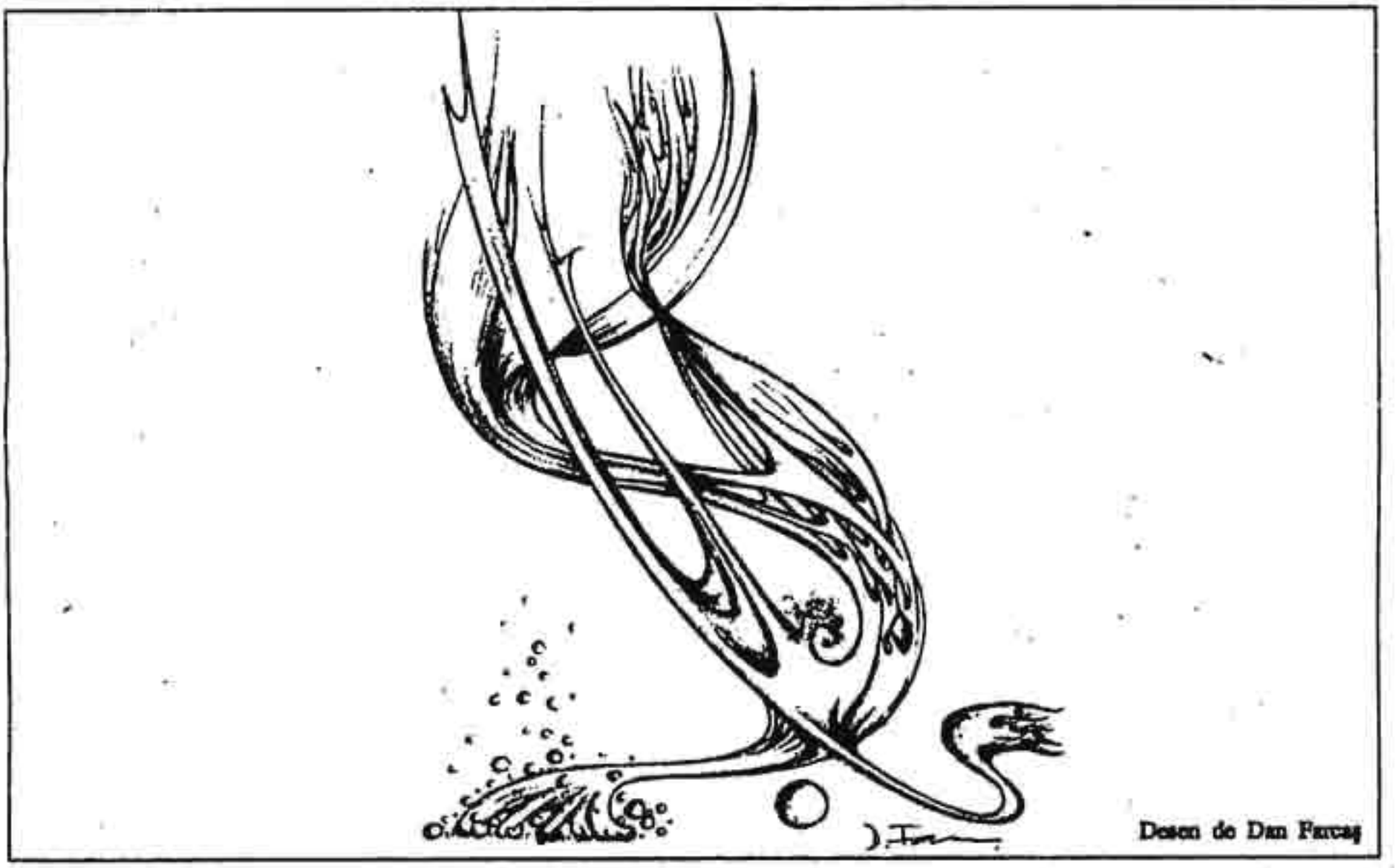

Desen de Dan Farcaş

ele? Își petrecea timpul cu ele? O după-amiază și deja nu mai era aceeași fetiță. Le ștergea oare memoria ori le lăsa să evolueze, alte Elisabeth crescând în ritmul ei, evoluând puțin câte puțin, cu încetinitorul...? Dacă le distrugea memoria asta însemna că de fiecare dată când le trezea sosiile o luau din nou de la zero, cu memoria pe care o avuseseră în momentul înregistrării. Era greu, dar posibil, să ștergi complet o memorie: clonele păstrau amintirea ștergerii. Păstrau urmele amprentelor memoriilor succesive... Tatăl ei prefera oare să și-o regăsească pe Elisabeth neatinsă ori cultiva în secret o întreagă serie de Elisabeth?

Nu există decât o cale pentru a afla, își spuse ea, trecând de la cuvă la cuvă.

O întâlnire cu mine însămi, față în față. E fascinant, dar pe care s-o aleg? Unsprezece ani... sau treisprezece? Nu, nu 13, e prea recent. Și apoi, acum doi ani eram idioată. Zece ani? O vârstă așa de frumoasă. La ce mă gândeam când aveam zece ani? E totuși ciudat când te gândești la tot timpul care se scurge în copilărie și pe care îl uităm...

– Penelope, cât timp durează să trezești o clonă?

– Aproape o oră. Dar nu cred că tatăl tău ar fi de acord.

– Dar poți s-o faci?

– Dacă dai comandă prioritară, da.

Una din rarele precauții luate de tatăl ei: dacă dintr-un motiv sau altul Elisabeth s-ar fi aflat singură, Penelope ar fi ascultat-o ca pe el însuși. Dar pentru început părăsi încăperea și merse în modulul de comandă al apartamentului.

Câteva explorări în sistemul de închidere al ecluzei și partida fu jucată: tatăl său, închis în propriul sector, nu mai putea ieși câteva ore bune. Îi ordonă Penelopei să trezească clona în vârstă de 7 ani și plecă să-și ia micul dejun.

Elisabeth își regretă gestul din momentul în care văzu puștoaica, trezită, punându-și una din hainele ei vechi.

– Unde e tata?

Elisabeth n-o recunoscuse pe Elisabeth I. Cum ar fi putut? Cum ar fi fost capabil un copil de 7 ani să conceapă că nu era unica fiică a tatălui adorat, ci o reproducere, un dublu, o jucărie? Elisabeth I deschidea sertare și cutii, căuta roboți vechi și păpuși, încerca să aducă la suprafață amintiri până acum adormite...

Șapte ani. Ce putem oare face, gândi, Iubi la 7 ani? Cum putem deveni cu totul altă persoană?

– În curând va fi ziua mea. El a zis că vom merge în parc și ne vom plimba cu planorul.

Elisabeth tresări și lăsă să-i cadă animalul de pluș pe care tocmai îl scosese din fundul unei lăzi cu jucării. Își amintea de acea aniversare. Tata o dusese în parcul nivelului 4, cel mai mare și mai frumos de pe stație. Închiriaseră un mic planor. Revedea arborii defilând pe sub ei și filtrele, la fel de mari ca și umbrelele de soare, din acea regiune a habitatului. Pluteau deasupra lor și ea încerca să le apuce de tentaculele lungi. Memoria acestei clone data dinainte de aniversare. Câte zile trecuseră de atunci pentru ea? Imposibil de spus. Dar se părea că tatăl ei nu-i șterse memoria după fiecare „utilizare".

Puștoaica sări din patul în care se cocoțase și se îndreptă spre biroul Elisabethei. Luă un condei, o foaie de scris, și se întoarse să se așeze în pat.

– Se va întoarce curând? Tata...

Confruntată cu un copil viu și nu (după cum crezuse, mai mult sau mai puțin) cu un zombie fără creier, Elisabeth îi povesti că tata era plecat cu o treabă și că-i ceruse ei s-o supravegheze. O idee tâmpită; tatăl ei nu ieșea niciodată, iar Penelope era întotdeauna de ajuns pentru a o supraveghea. Puștoaica acceptase totuși povestea fără să clipească. Acum stătea în fața ei, plină de farmec. Elisabeth, care nu-și mai văzuse vreun holo de ani de zile, își redescoperea cu stupoare ochii mari și verzi, părul negru și cârlionțat, pielea fină, surâsul strălucitor. Drăgălășenia.

Puștoaica acoperise foaia cu mâzgăleli. Le ștergea cu un gest stângaci – mâinile îi erau încă prea mici pentru suprafața paginii – apoi abandonă foaia pe podeaua camerei. Veni spre Elisabeth, o luă de mână și o întrebă:

– Nu mâncăm? Mie mi-e foame.

De la micul dejun al Elisabethei nu trecuse prea mult, dar... de ce nu? În timp ce copilița va mânca, va fi ocupată și Elisabeth se va putea gândi.

Se instalară la masa de sticlă și răchită din grădina de iarnă. Penelope servi al doilea mic dejun, pentru două persoane. Puștoaica devoră jeleu de alge, pâine prăjită, ciocolată cu lapte și grapefruit. Elisabeth încerca să se gândească. Micuța însă nu contenea să trăncănească. Vorbea de jucăriile ei, de prietenii ei și de tatăl ei. Mai ales de tatăl ei. Elisabeth își văzu trecutul, atât de apropiat totuși, țâșnind dintr-un abis pe care nu-l cunoștea.

– Tu nu mănânci?

– Nu prea mi-e foame.

– Vrei să-ți fac o tartină?

Doamne, iartă-mă, oare într-adevăr așa fusese ea? Atât de drăguță, de naturală, de amabilă? În ochii ăștia mari nu era nimic altceva decât nevinovăție și curiozitate.

E adorabilă, cu adevărat adorabilă. Nu mă cunoaște, nu știe că poate sunt pe cale să-i fac rău

şi are încredere în mine. Trăieşte într-o lume aşa de simplă! Tatăl ei o adoră, el e cel mai bun om de pe pământ. Cum şi-ar putea imagina că ea nu-i decât produsul unei perversiuni?

Dintr-o dată fetiţa îşi lăsă deoparte micul dejun. Se ridică şi, cu mâinile încrucişate la spate, serioasă ca un ministru, începu să se plimbe.

Îşi adoră tatăl. Nu se gândeşte prea des la mama ei. Ştie că a murit demult, când ea era foarte mică. Dar n-a fost nici o mamă: a fost o idee. Ea nu e cu adevărat o fiinţă umană.

Tatăl ei nu-i vorbise niciodată despre sufletul omului. Ca şi cum n-ar fi existat niciodată aşa ceva. Ca şi cum Elisabeth n-ar fi avut mamă. Era o clonă, de ce nu... dar atunci de ce-i inventase o mamă? La ce bun o minciună când nimeni nu se temea de adevăr?

❑❑❑

– Elisabeth?

Vocea nu venea din nici o direcţie anume.

– Elisabeth, trebuie să-ţi vorbesc. Lasă-mă să ies.

– Să-mi vorbeşti? Despre ce?

– Despre... Îmi pare rău, Elisabeth. Am vrut mereu să ţi-o spun.

– Dar era cu mult mai simplu să laşi uşa încăperii deschisă şi să speri că voi sfârşi prin a afla.

Aşezată pe jos lângă ea, micuţa făcu ochii mari şi încetă jocul. Îşi dădu osteneala s-o convingă să iasă din cameră. Nu înţelesese schimbul de replici dintre cea mai în vârstă şi tatăl ei. Dar simţise că ceva nu era în regulă.

Elisabeth se închise cu ea în modulul de control. Tatăl ei o imploră să-l lase să iasă şi să-i vorbească. Nu se lăsă convinsă. Tăie sunetul. Rămaseră singure. În tăcere. Din când în când fetiţa îşi ridica ochii din jucăriile ei pentru a o observa pe Elisabeth.

Elisabeth ştia ce voia. Avea nevoie doar de câteva minute de gândire înainte de a-i expune tatălui ei termenii înţelegerii. Când se simţi pregătită, restabili legătura cu el.

❑❑❑

– ...răspunde, Elisabeth! Nu mă obliga să fac totul public. Dacă nu-mi răspunzi în zece minute folosesc intercomul de ajutor şi chem poliţia...

– Inutil. Am o propunere pentru tine.

– Ah! În sfârşit.

– Vreau să-mi vorbeşti despre mama. Vreau să ştiu totul despre ea şi despre voi doi. Vreau o înregistrare a memoriei tale.

– ...

– Dacă nu, o ţin pe micuţă şi-i explic totul.

În timpul jumătăţii de oră de tăcere care urmă Elisabeth nu încetă să străbată camera în lung şi-n lat. Când fetiţa o întrebă ce se întâmplase, îi spuse să tacă şi să n-o plictisească. Surprinsă, puştoaica tăcu şi reîncepu să se joace cu păpuşile date de Elisabeth. Era bosumflată.

– Ce i-ai spus până acum?

Elisabeth tresări. Nu se aştepta ca tatăl său să reacţioneze atât de repede.

– Nimic. E cu mine, atâta tot. Aude tot ce se întâmplă. M-ar surprinde să înţeleagă. Câteva secunde de tăcere, apoi:

– Vreau să te las să ajungi la câteva din amintirile mele, Elisabeth, dar nu la toate. Mă laşi să prepar o capsulă?

Elisabeth reflectă. Tatăl ei trebuia să posede deja mai multe versiuni publicate ale memoriei sale. N-ar fi decât ceea ce le dădea rarelor lui amante. Nu i-ar fi luat prea mult să insereze ceea ce voia ca Elisabeth să afle despre soţia lui. Ceea ce-i dădea el voie să ştie... ar fi totuşi mai mult decât îi spusese până atunci. Nimic n-ar împiedica-o ca mai târziu să ancheteze pe cont propriu.

– De acord, dar atenţie: vreau fapte. Elementele verificabile. Nu vreau păcăleală, altfel clonele vor afla.

– Nu trebuie să le porţi pică, Elisabeth, nu e vina lor. Am nevoie de o oră, e bine?

Părea înmuiat dintr-o dată. Ca şi cum într-un fel ar fi prevăzut demult ceea ce era pe cale să i se întâmple.

– Bine. Când ai terminat, lasă capsula pe biroul tău. Voi veni s-o caut.

❑❑❑

În noul răstimp de tăcere se plimbă iar de-a lungul şi de-a latul camerei.

Iată. De luni de zile refuz implantul acela şi n-o să pot citi înregistrarea fără el. Ceilalţi se vor strica de râs.

Şi ce dacă? N-o să dea acum înapoi numai ca să nu scadă în ochii lor. Nu-i mai rămânea decât să-l aleagă dintre prietenii tatălui ei pe acela care să execute operaţia. Cea mai mare parte din ei, era sigură de asta, erau capabili să-i procure materialul necesar după mai puţin de trei telefoane. Cine, atunci? Andy, omul planetelor? Nu, ar face-o să plătească prea scump. Bebe Schwartz? Prea şmecher. N-avea chef să-i suporte curiozitatea bolnavă. Blue Anna? Nu, era prea apropiată de tatăl ei. Ar fi pus întrebări. Van Vanh. Da, pe măsură ce reflecta la asta, individul agasant cu mutră de peşte i se părea cel mai bun aliat. Nu ar întreba nimic pentru simplul motiv că ar înţelege totul fără ca ea să spună vreun cuvânt. Va fi exas-

perant, dar prefera ca el să citească în ea ca într-o carte decât să inventeze explicaţii. Ceru legătura cu apartamentul lui.

Van Vahn o ascultă fără ca faţa lui palidă să fie marcată de vreo emoţie.

– În cât timp ai putea fi aici?

– Două ore. Mai puţin, poate.

– Aştept.

Uşa apartamentului lui Van Vanh era formată din benzi late. Acestea se îndepărtară pentru a o lăsa să intre atunci când îşi dădu numele I.A.-ului. În interior, un tunel de fibre transparente o conduse până la camera principală. Van Vanh ieşi dintr-unul din module, separat de spaţiul central printr-o perdea de cabluri.

– Surprinsă?

Elisabeth parcurse cu privirea benzile, tuburile, împletiturile şi verigile care se înnodau pe pereţii supli, se alungeau pe pereţi ori cădeau din plafon.

– Nu credeam că te interesează atât de mult decorul în care trăieşti.

– Fac parte din Clubul Decoratorilor Spaţiului Interior. Organizăm concursuri de decoraţiuni interioare. Tema actuală este, după cum poţi vedea, fibrele.

Descumpănită, Elisabeth nu găsi nimic de spus. Luă loc pe sofa – un sac mare, transparent, umplut cu fire de plastic multicolore –, pe care i-o indicase gazda. Şi aşteptă. Van Vanh îşi instală silueta longilină pe un cilindru de bumbac şi făcu la fel.

– De ce mă priveşti aşa?

– Cum?

– Cum? Van Vanh, lasă prostiile. M-ai primit politicos, desigur, dar mă priveşti cum m-ai privit întotdeauna de când eram mică de tot. Ca şi cum ai fi pe cale să-mi înregistrezi cel mai mic cuvânt, cel mai mic gest. Am impresia că nu voi reuşi să te surprind vreodată. Sunt vinovată de ceva?

Pe buzele moi ale omului-peşte se lăţi un zâmbet.

– Am considerat întotdeauna că tatăl tău face o gravă eroare că nu-ţi explică nimic. I-am spus-o, dar n-a vrut sau n-a putut să ţină seama de sfaturile mele. Vei suferi, domnişoară, dacă te vei branşa la documentul pe care ţi l-a dat.

Înregistrarea se găsea în buzunarul ei. O puse pe masă.

– Dar vreau să ştiu, Van Vanh. Am ştiut dintotdeauna, mai mult sau mai puţin conştient, că există clone. Acum le-am văzut şi vreau să aflu cine e mama mea şi de ce el a hotărât să facă ce a făcut.

– Nu ai mamă.

Van Vanh continuă înainte ca ea să poată protesta.

– Sunt sigur că te-a minţit în continuare. Prefer

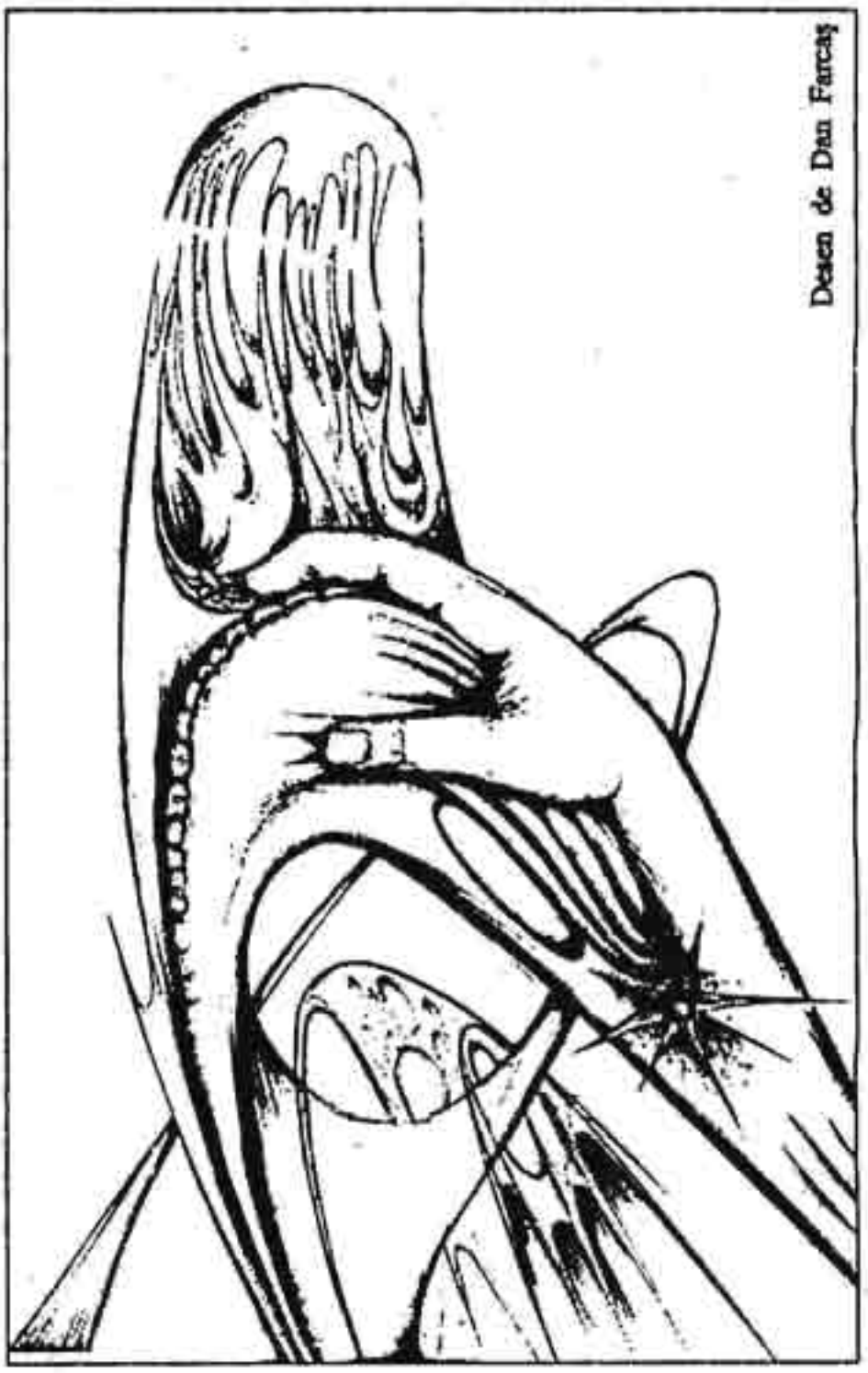

să ţi-o spun eu, chiar dacă-mi va purta pică pentru tot restul vieţii. A avut o soţie. Se numea Clara Bowles. Lucra la Banca Generatică. Tatăl tău şi cu ea îşi doreau un copil, dar nici o tehnică de fecundare artificială n-a avut nici un succes. Un caz rar. „Mama" ta a făcut o depresie nervoasă şi a refuzat să continue tratamentele. Nu voia să audă de nici o mamă purtătoare şi nici de adopţie. Tatăl tău îşi dorea un copil cu orice preţ. Fără să-i spună, a adoptat un embrion de la bancă.

Lui Elisabeth lacrimile începuseră să-i curgă pe obraji de când Van Vanh îi spusese că nu avea mamă. El se scormoni prin buzunare, găsi o batistă de hârtie şi i-o dădu.

– Ce s-a întâmplat apoi?

– Ea avu ocazia să ajungă la registre în timpul serviciului. Tatăl tău nu se mulţumise să-şi dea copilul să fie purtat de o mamă de substituţie. Trecuse imediat la clonare. Apăruseră unele probleme şi laboratorul fusese obligat să facă mai multe încercări. Bebeluşii aveau aproape nouă luni când ea a aflat...

– L-a părăsit?

– L-a crezut nebun şi s-a întors pe Pământ. Nu s-au revăzut niciodată.

Van Vanh nu voia să-i instaleze implantul. Ea trebui s-o facă. Îşi spunea, fără să ştie de ce, că i-ar fi fost de folos mai târziu. În momentul când se pregătea să plece, Van Vanh o reţinu.

– Elisabeth, îi spuse el, nasul la cutie.

– Da, Van Vanh.

– Nu uita că tatăl tău de iubeşte.

Trebui să-i rădă în faţă.

– Ştii, spuse ea, şi eu îl iubesc. Nu e vina mea că a mers prea departe.

❑❑❑

La întoarcerea în încăperea secretă, Elisabeth merse de la o cuvă la alta. Se aplecă peste clonele adormite.

Clonele mele. Semenele mele. Surorile mele.

Cuvintele sunau însă găunos. Nu avea nimic în comun cu ele...

– Penelope!

– Da, Elisabeth?

– Trezeşte-le.

– Vrei să trezesc clonele?

– Da. Pe toate. Acum. Şi deschide şi sala a doua.

– Nu există o a doua sală.

Trebuia să aibă el una. Van Vanh spunea că avuseseră probleme cu clonele. Încercaseră de mai multe ori...

– Comandă prioritară, Penelope!

În fundul încăperii se mişcă un panou. Elisabeth ezită. Chiar avea chef să vadă nişte monştri?

– Confirmi trezirea clonelor? întrebă inteligenţa artificială, pe care un program de securitate trebuia să o împiedice să se supună.

– Confirm! îi aruncă Elisabeth, pătrunzând în cealaltă încăpere.

Găsi acolo aceleaşi cuve.

La început nu putu să se apropie. Se obligă să facă un pas, apoi altul, până când se găsi lângă un sarcofag electronic, cu mâinile întinse pe capac. Încet, coborî privirea.

Prima dintre surorile ei părea normală. După câteva secunde însă Elisabeth văzu că degetele de la mâini şi de la picioare erau topite în nişte înotătoare grosolane.

A doua părea mai finisată: corpul fusiform, de bebeluş, în vârstă de aproape un an, era acoperit cu o blană scurtă şi argintată ca a focilor. Nici mâinile, nici înotătoarea caudală nu aveau nici cel mai mic defect.

A treia avea corpul normal şi o coadă lungă în loc de picioare.

A patra n-avea ochi.

A cincea nu avea membre.

Ultima ar fi putut, probabil, să aibă aripi; nu rămăsese din ea decât un terci trist.

Elisabeth ameţi. Pe Pământ, dacă clonele ar fi fost descoperite, tatăl ei ar fi mers la puşcărie. Pe Marte scandalul i-ar fi ruinat reputaţia şi amenda i-ar fi ameninţat serios averea. Pe Demeter avea, fără îndoială, destui prieteni pentru ca nimic să nu transpire niciodată.

Se învârti pe călcâie şi ieşi din încăpere.

Ce voise el să facă? Să fabrice un copil pe măsura lui, fără îndoială. Un copil de altundeva, din mare sau din spaţiu. Ca să trăiască... unde? Pe Marte? Pe centura de asteroizi? Elisabeth se gândi la delfinii ce trăiau în marea artificială pe care coreenii o săpaseră în centrul Deimos-ului. Se văzu zbenguindu-se cu ei, o creatură prizonieră într-o lume de buzunar, ruptă pentru totdeauna de restul Universului.

De ce n-a părăsit el staţia? Poate clonele nu erau viabile. Dar atunci de ce să le conserve. Probabil că nu obţinuse autorizaţia necesară. Hotărâse să le păstreze. Să încerce, aşteptând, o nouă experienţă. Îşi fabricase o fiică şi nu suportase s-o vadă crescând.

Ajunse la uşa dintre cele două încăperi. În faţa ei, aşezată într-o cuvă goală, una din surorile ei se întindea. Privirile lor se încrucişară. Elisabeth şi-o întoarse imediat pe a sa.

Să se descurce, gândi ea. Fiicele lui să se întâlnească şi să discute. Să se ia de mâini şi să danseze în jurul lui o horă. Să facă schimb de amintiri. Să-i pună întrebări. Şi să le explice el de unde vin şi de ce le-a condamnat să nu trăiască după bunul său plac – ea se spală pe mâini.

Plecă. Nu vor mai fi clone. Dacă tatăl ei vrea să-şi păstreze intactă imaginea fiicei lui va trebui să se mulţumească cu trecutul – dacă totuşi mai poate să-şi manipuleze creaturile după cheful lui... Merse în camera ei şi-şi umplu un sac cu tot ce-i căzu în mână, apoi făcu o cerere pentru a fi admisă la căminul de adolescenţi al staţiei. Trecând pe coridorul exterior, văzu fetiţa pe care o trezise. Aşezată pe jos, plângea cu lacrimi fierbinţi. Nu înţelegea nimic din ce i se întâmpla. Cu atât mai rău.

Elisabeth plecă. Întoarse spatele clonelor, surorile sale. Părăsi apartamentul cu meduze şi pe Penelope. Părăsi staţia şi universul ei limitat şi confortabil, îşi părăsi prietenii şi iluziile lor.

Şi poate pentru prima dată, Elisabeth se gândi la acea altă lume despre care tatăl ei nu-i vorbise niciodată: viitorul.

Traducerea:
Alina Radu